

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 211.

Tredie Sessjon.

100de Møde.

Tredagen den 12te Marts.

(Fortf.)

Hjerring (fortsat): Det forekommer mig, at en sliq Upartiffhed vil være i høi Grad slesvig-holsteensk. Hvis den danske Hær havde tabt Slaget ved Idsted, kunde jeg vel indsee, at det kunde være muligt, at Danmark uden Indsigelse maatte have boiet sig under det slesvig-holsteenske Ridderkabs Aag; men jeg troer ikke, at Betingelserne kunde have været stille og ugunstigere i Tilfælde af, at vi havde tabt Slaget, end de ere det nu, efterat vi have vundet Slaget.

I Kundgjørelsen af 28de Januar indeholdes der paa mange Steder tilstrækkelig Trøst, tilstrækkelige Garantier saavel for Udlandet som for Slesvigholstenerne, men jeg seer intet Sted, hvor der indeholdes den allermindste Trøst for en tredie Person, og det er dog den Person, til hvem Hans Majestæt Kongen ene har kunnet støtte sig i disse skjæbnesvangre Aar, nemlig det danske Folk. Hvis det danske Folk ikke havde opført sig, saaledes som det har, vilde Kongen ikke alene ikke have kunnet modstaae Oprørerne, men havde maattet overgive sig i deres Bold, og vilde nu ikke have havt noget Land at regjere over. Naar nu Sagen staaer saaledes, seer jeg ikke, hvorledes det ærede Things Medlemmer skulde kunne forsvare nu at forlade denne Forsamling, og uden at have faaet yderligere Oplysninger, uden at have faaet nogen som helst Garanti fra det nuværende Ministerium, at overlade Regjeringen aldeles ubundne Hænder til i Mellemtiden fra Marts til October at foretage med Hensyn til disse Sagers Drøning aldeles hvad den vil. Jeg vil minde det ærede Thing om, hvorledes Sagen stod i Marts forrige Aar, og hvilket

overordentligt Tilbagekridt der havde fundet Sted, da vi kom sammen i October. Hvis Sagen skulde taar fra Marts til October faae samme Udvikling, som i forrige Aar, troer jeg, at Rigsdagen vil have i høi Grad fulgt den Pligt, som paahviler den, at varetage Landets høieste Interesser, ved at overlade disse Sager uden nogen som helst Indsigelse fra sin Side til det nuværende Ministerium.

Kierkegaard: Jeg havde tænkt at begynde med nogle Bemærkninger om, at det Forslag, jeg er med at stille, til en Adresse til Hans Majestæt, trods Alt hvad der kan gjøre, at det synes anderledes, dog ikke i fjerneste Maade dreier sig om eller bør komme til at dreie sig om, hvad man i Almindelighed kalder et personligt Spørgsmaal. At dette virkeligen er Tilfældet, har nu vel ogsaa den ærede Taler, der nu satte sig, tydet hen paa. Men jeg kan desuagtet ikke ganske forbigaae det, fordi den meget ærede Statsraadspræsident har taget Sagen paa en ganske anden Maade og lagt den ganske anderledes tilrette for sig. Jeg mener nu, at det er soleklart, at, just fordi et Ministeriums Opgave er ikke af samme Art, som de ubetingede Opgaver, hvilke Moralloven og Religionen stille til os, saa at man kunde sige: „den, der ikke gaaer ind paa den og den Opgave, er et Skarn“, just fordi et Ministeriums Opgave er Noget, hvorom man dagligen seer, at ædle, værdige og dygtige Mænd i høi Grad kunne være af forskjellig Mening, just derfor er det en selvfølgelig Sag, at man kan, som jeg, ikke blot være tilbøielig til i Almindelighed at dømme det Bedste om Enhver, baade hvad Character og Gyne angaaer, men endog være ganske særdeles tilbøielig til at dømme saaledes, og virkeligen i høi Grad dømme saaledes, om de Mænd, med hvem jeg i den senere Tid har havt Leilighed til flere Gange, lige